

LA CAMPANA DE GRACIA

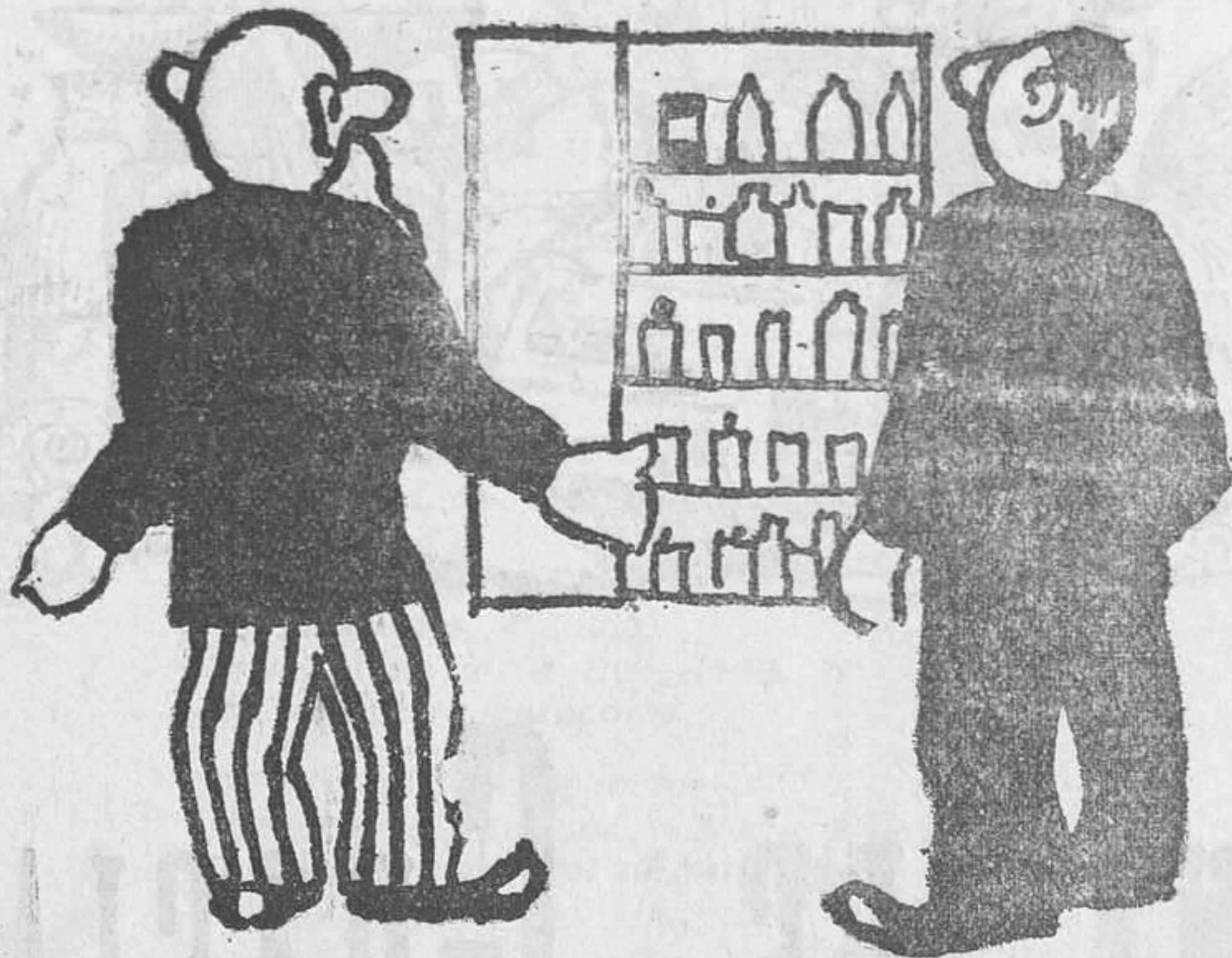
Any LXV - Batallada 3394

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 10 d'agost del 1934

—Sambor... Ja cal que comencis a fer la maleta. Ací tens el teu successor.

-Tot això són fórmules que no m'han servit de res...
-Caram... Fa com en Samper, vostè!

CONVERSA INDISCRETA

El "tremendo"
"don Ale"

Si haguéssim tingut interès a atrapar «don Ale» en una intimitat propera a l'extralimitació, amb tota seguretat que ens hauria costat d'allò més obtenir-ho... vegi's que no fem esment d'allò d'un Perú. Però com que la sort acompanya sempre els qui no la necessiten (!), per a sort de sorts, quan penetrarem a la villa de San Rafael com uns vulgars «catalanistas» que som, sense fer esment de la nostra visita cap prohombre de la servidumbre del més grande!, trobarem el senyor «Ale», aje-gut al llit, amb els llençols a un cantó, passant i repassant el mocador per aquell ull que sovint sovint llança destellos refulgentes que pulveritzen a sus detractores, des del bell mig de la panxa.

La tralla era al capçal del llit. El més grande, a un esbufet nostre per a fer-lo adonar de la presència «mostrada», pegà un bot i ofegà un esgarip amb la mateixa senzillesa que «bota» i ofega un catalanista.

—Vive Dios! Si no andàis presto a decirme quién sois, vuestras costillas conoceran la paga de vuestra indecente y «catalanista» entrada en esta virginal y «póstuma» alcoba! — esbufega, bo i llançant-nos rays y centellas destructoras de la maldad.

Tot seguit vàrem apressar-nos a retornar-li la calma, i amb la calma el dominio de si mismo, que es veu que per primera vegada a la vida havia abandonat. I comencarem la nostra feixuga tasca:

—«Semos» unos inocentes pe-riodistas que venimos, acabados de arribar de la Barcelona que adora y recuerda a usted.

—Ah, bien decís. I, qué que-riéis?

—Poca cosa...
—Mejor que mejor! Los tiempos no están para dar mucho, y menos a los del ramo de la pluma.

—Poca cosa. Solamente que nos diga cuatro cosas. Primera: Qué piensa de la cuestión catalana.

—Maldición! Rayos y centellas! No me habléis de ello! No puedo sufrir a esa gente que no reconoce la fineza de actuación del carne de mi carne y sangre de mi sangre que se dice y le llaman Emiliano Iglesias.

—I de la cuestión catalana, qué piensa usted?

—Voto a...! Dios me perdone y quiera acogirme en su seno a pesar de los pesares... Pero es que lo que de Nos piense ese «penco» que dan por llamar la «cuestión catalana» me impor-

ta un camino. Y a no ser por los entrañables amigos que en ella tengo, en la región de la cuestión, ya habría liquidado, ayudado por Emiliano, la cuestión y la región. Esa es mi opinión. Lo digo de corazón.

—Tercera: Su actuación futura?

—Apoyado por el látigo «redimidor» y las fuerzas que a mi derecha tengo (a la dreta de «don Ale» hi havia en aquell moment un «fraternal» retrat d'Albiñana, Royo Villanova, Gil

A Eduard Batalla l'han nomenat delegat del Treball a Madrid.

Ja era hora que es tes justicia als seus mèrits.

Ara toca el torn a Capdevila, el dels Corós.

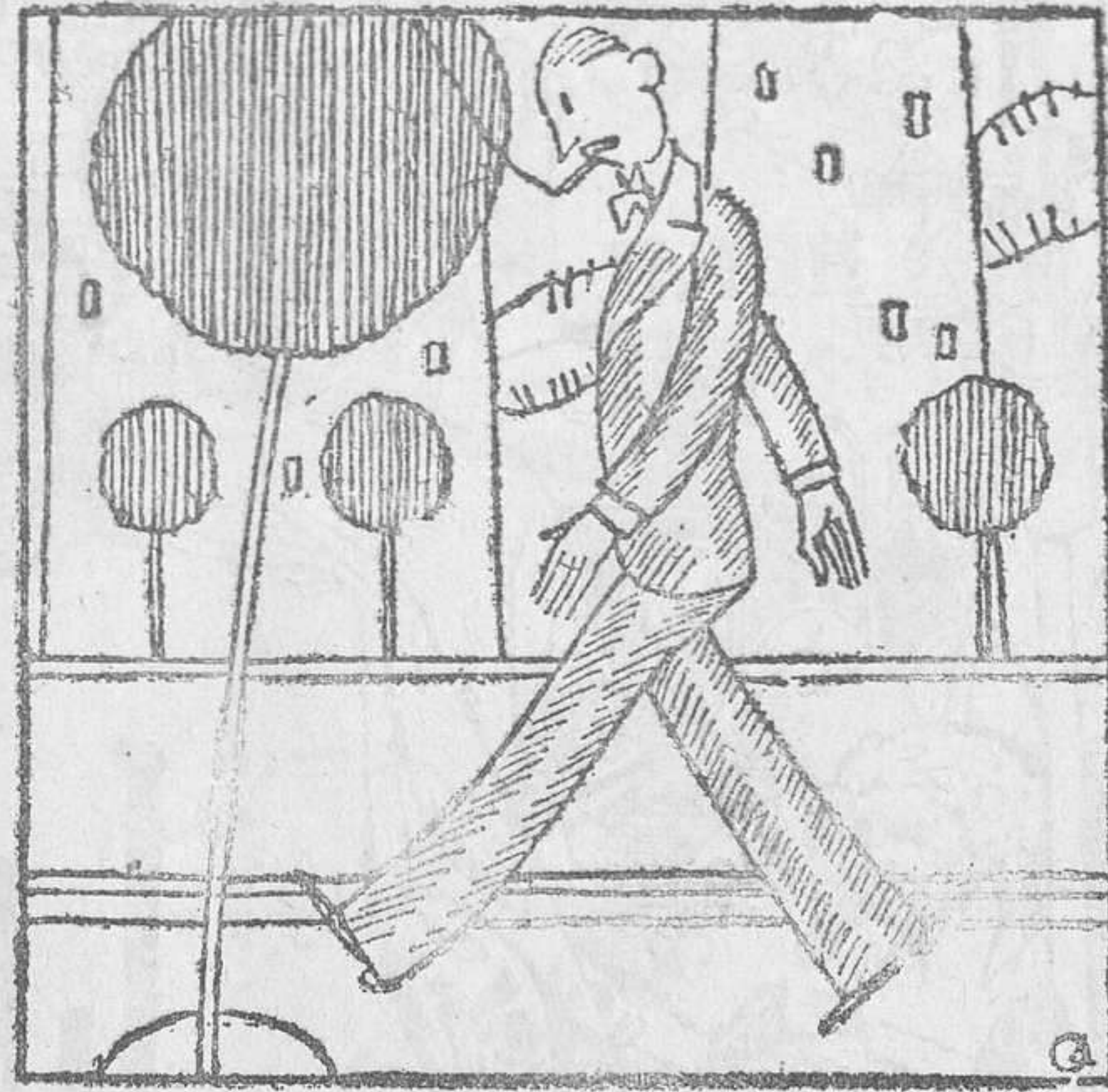
Podrien fer-lo director de l'Opera.

Robles i el Nunci). Yo reinaré. Ay, quiero decir gobernaré! Y pegaré, sí, señores, pegaré. Pegaré, claro, a quien se lo merezca. Esos catalanes...

—Y cuarta: Qué es de su vida?

—Poco más, poco menos, algo «póstuma», como ha dicho un entrañable amigo mio y de la causa mia y de él, en ocasión del merecido banquete que me dedicaré cuando haga mejor tiempo. Por lo demás, queriendo, como no! a los hijos de mi alma, de mis labios, los modestos catalanes, que adoro, idolo-tro y... Mentecato de mí! Aún no se el periódico que os ha enviado! Como olvidé tan primordial cosa? Garland, garlad!
—Cálmese, usia! «Semos» de LA CAMPANA DE GRACIA...

I encara no teníem temps d'haver dit tot el nom del nostre setmanari que ja ens trobàvem al carrer esperant que hi tornés a venir su dominio, inestroncable, de si mismo a «don Ale», el más grande!
JOGRAULA

—M'han tancat la penya «Nos y Ego!» al veig que m'hauré de fur de la Lliga!

CORRESPONDENCIA

Tomàs. — El conte te certa gràcia, però està escrit amb els peus. El farem nou quan ens vagui.

Enric V. — No sabem pas qué dir-li, però no encaixa dins les característiques del nostre setmanari.

Satàlia. — Mirarem d'arreglar-ho una mica perquè faci més goig. Així no està presentable.

N. M. — Ca, barret. Això equivaldria a renegar del nostre historial. I no és pas aquest el nostre propòsit.

Timoteu. — No sé pas qué hi veu. Es vell, poca-solta, mal escrit i inadequat. Res més.

Ignasi. — No fa pel nostre geni. Un altre dia serà.

Xambó. — El dibuix revela disposicions, però encara no està prou madur. Caldrà esperar un xic.

M. P. V. — Ho tindrem present i procurarem complaure'us.

Odon. — Es publicarà un dia d'aquests. Aneu enviant.

Casabó. — Suposem que no sou el de la Lliga. És molt acceptable el que envieu. Mirarem de donar-li sortida tot seguit.

Indiot. — Res, home, res. Com si no ho haguéssim rebut. Una hora tonta la pot tenir qualsevol.

Estrapa. — Es fluxet, però hi ha pasta per a altra cosa. Quan ho vegeu publicat no us ho coneixereu.

Andalet. — Passeu per la drecera, que hi ha molts entreban-ques.

Xanu. — Entrà en cartera. I tingueu un xic de paciència.

Joan Puig. — Tèniu molt poca paciència!

Gran liquidació de totes les existències de la
Casa Bastida
 Passeig de Gràcia, 18
 Gran Basar de Sastreria i Camiseria
 sistema nord-americà

Entre els trenta maniquins dels aparadors de la CASA BASTIDA, els més grans i més ben assortits en vestits d'home de tot Barcelona, veureu reflectida la vertible moda, amb major elegància, més bona qualitat i la més exagerada barator.

És necessari conèixer la Casa Bastida, en aquest moment es l'únic Basar on cada u compra amb confiança el vestit al seu gust i al preu que li conve.

Tenim més d'un milió de pessetes d'existències que ens proposem vendre a qualsevol preu amb el fi de proporcionar al comprador grans avantatges i deixar buits els nostres prestatges per tal d'efectuar grans obres d'embelliment i nous engrandiments.

Als preus següents:

SASTRERIA			
100.000	vestits	des de 15	ptes.
100.000	vestits llana	" 25	"
100.000	vestits estam	" 50	"
100.000	pantalons	" 1'95	"
100.000	pantalons patèn	" 7'95	"
100.000	pantalons llana	" 11'95	"
100.000	impermeables	" 11	"
100.000	impermeables ploma	" 15	"
100.000	trinxeres	" 10	"
100.000	txecs	" 15	"

CAMISERIA			
100.000	calcotets	des de 1'95	ptes.
100.000	camises	" 4'95	"
100.000	pijames	" 4'95	"
100.000	colls	" 1'50	"
100.000	mitjons	" 0'50	"
100.000	camisetas cotó	" 0'95	"
100.000	camisetas seda	" 1'50	"
100.000	corbates	" 0'50	"
100.000	mocadors	" 0'25	"
100.000	mocadors seda	" 0'50	"

Seccio de Sastreria a mida. — Gran assortit de generes per a vestits estil anglès a 60, 75 i 95 pessetes els més superiors.

Seccio de Camiseria a mida. — Grans existències en setfirs, percales i sedes, a preus baratissims.

EN CASOS D'URGENCIA TENIM UNA SECCIO ULTRARAPIDA QUE ENS PERMET CONFECIONAR ELS ENCARRECS EN 1 HORES.

Entre els diferents regals, obsequiem per cada 50 centims amb un segell d'estalvi popular de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvi; aquests segells els tenim també a venda exclusivament per als nostres clients.

Nota: Els que de fora vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure adjuntant 0'25 ptes. en segells i reboran figurins, nostres i un sistema especial per a prendre les mides amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans dels 5 dies.

Hotel Meublé
 «La Casita de las Flores»
 Sumament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. El més ideal de Barcelona.
 Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.
 C. de la França, 20
 Travessia del carrer de Lleida :: Telèfon 34085

Hotel Meublé Verdura
 BARBARA, 27 TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE
 Porta Santa Madrona, 8 (Davant Rambles) Tel. 13693
 Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, banys, habitacions a 3 i 5 ptes. Servei permanent
 Formidable instal·lació musical a totes les cambres

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80	pessetes	trimestre
Península	2'10	»	»
Estranger	3'75	»	»

La Lliga, després d'uns dies de discreció, imposada pel senyor Cambó abans de la seva anada a l'estranger, ha reprès l'ofensiva contra el règim autonòmic de Catalunya. La pausa ha estat curta. Va motivar-la el reconeixement, per part del líder, de les equivocacions, de la mala situació en què havien quedat després de les incidències derivades de la promulgació, a Catalunya, de la Llei de Contractes de Conreu, en la qual qüestió es posà, com tothom sap, al costat dels enemics de la nostra terra. Espantat de la seva pròpia obra, quan el plet va tornar a Catalunya, d'on no hauria sortit sense la traïció de la Lliga, va recomanar que La Veu callés, per tal de no espatllar la seva situació. I així hem vist com durant uns quants dies l'òrgan de Lliga Catalana feia bondat relativa...

Recordem les causes que feren que la Lliga desmentís el seu suposat catalanisme traïnt Catalunya. Davant la imminència de la llei esmentada, que duia al camp la justícia que els humils reclamaven, els terratinents de l'Institut, socis i puntals principatissims de la Lliga, plantejaren a aquesta, brutalment, el dilema angosí: o la Lliga s'oposava seriosament que prosperés aquesta llei sortida del Parlament de Catalunya, o ells, els «ricatços», l'ajuda dels quals a la Lliga no havia estat regatejada mai, se'n anirien al partit de Gil Robles. No hi valgueren entrevistats i gestions conciliadores. Els agricultors —els grsos agricultors— es mostraren irreductibles. La Llei de Contractes de Conreu havia d'anar a l'aigua, a desgrat que això significués el desmentiment de tot principi autonòmic i una veritable traïció a Catalunya. Els terratinents no estaven per autonomies. Els interessos manaven... I la Lliga es veié obligada a capitular. I la seva obra funesta és a la memòria de tots. La Lliga portà a Madrid el plet i va enganyar el Govern fent que aquest l'enviés al Tribunal de Garanties... Després, tots recordem el que ha passat. L'actitud ferma i digna del President i del Govern de Catalunya, ajudada per tot un poble, va fer que la conxorxa fracassés, que la justícia guanyés la lluita i que el veredict polític d'un tribunal la composició del qual no inspira garanties, no fos res més que un paper sense valor. La Lliga, esparverada davant el blasme unànime dels catalans, no volgué parlar més dels catalans, no volgué parlar més del mal pas, tot esperant que el temps, que tot ho esborra, esborrés també el record de la traïció indigna.

Però el paper de traïdor no és gens còmode. Ara, els terratinents, veient la seva ofensiva fracassada, estan queixosos de la poca habilitat de la Lliga, a la qual acusen de no haver obstaculitzat, al Parlament de Catalunya, la llei tan temuda per ells i sumen al cor unànime la seva protesta per aquella retirada tan poca-solta i tan poc política. Acusen la Lliga, els de l'Institut de Sant Isidre, de no haver-se atrevit a donar la cara a Madrid per a ensorrar l'autonomia. L'acusen de no haver intensificat més encara la traïció. A més a més d'aquestes acusacions, amenacen separar-se de la Lliga i anar a engruixir les fileres dels agraris espanyols. «El traïdor no es menester, siendo la traición pasada».

Els símptomes són, per a la Lliga, força al·larmants. En unes darreres eleccions, els de l'Institut palesaren la poca confiança que sentien envers la Lliga. Declaracions recents confirmen aquesta divisió, que per a la Lliga resultaria catastròfica. I, davant d'això, els caps grossos d'aquest partit han prescindit del parer del senyor Cambó i han manat que l'ofensiva contra les lleis del nostre Parlament i contra els governants de la nostra terra fos repressa...

Trist destí el d'un partit que, anomenant-se catalanista, ha de subjectar la seva actuació als interessos materials d'una classe. Trist destí el d'uns homes esclaus d'uns propietaris egoïstes que avantposen els seus interessos al patriotisme. Aquest és el trágic problema de la Lliga. Adquirir una patent de traïdor sense cap guany positiu. Perdre la confiança del poble sense cap benefici. Acontentar els poderosos i descontentar els humils...

La nova ofensiva anticatalana de la Lliga arriba tard. Ja ningú no en fa cas. Es feta per força, sota la imposició dels «ricatços». És un reconeixement d'inferioritat...

La Lliga, avui, ja no fa por. Més aviat ja llàstima.

UN BON LLIBRE

"Corporativisme o República Social"

Pere Foix, l'inquiet publicista, que ha viscut intensament la vida social en els temps en què això significava anar a la presó, ha escrit un bell llibre, digne d'èlogi. No és un volum de moltes pàgines, però és un bon llibre.

Es titula: «Cooperativisme o República Social», i en ell els problemes de la classe treballadora, la necessària transformació de la vida estatal, l'obligada evolució, són objecte d'un profund estudi, exempt de tota pretensiosa gravetat.

Pere Foix duu a les quartilles el seu pensament i la seva experiència, sempre dins d'un caire subjectiu. Així ens comenta el fet rus i en treu lògiques conseqüències. Així ens defineix, encertadament, el concepte de democràcia i estudia el paper dels partits d'Esquerra i analitza el vot corporatiu, i defineix el corporativisme, i el que haurà d'ésser la futura República social.

Un bell llibre, ple de doctrina i també d'anècdota, avalat per un admirable pròleg de Pestana, l'home incomprès. Un llibre catalaníssim dintre l'internacionalisme del tema...

No ha de manca a la biblioteca de cap aficionat als estudis sociològics,

Provincia	Ayuntamiento	Título de la Biblioteca
Burgos.....	Calella.....	Orfeo Calellem.....
Idem.....	Cornellá.....	Unión Social.....
Idem.....	Gélida.....	Casal del Moli Vell.....
Idem.....	Igualada.....	Caja de Ahorros.....
Idem.....	Mataró.....	Pública.....
Idem.....	Pallejas.....	Caja de Ahorros.....
Idem.....	Santa M. de Pal	Municipal.....
Idem.....	Suria.....	Amics del Llibre.....
Idem.....	Vallgorguina.....	Balaguer.....
Idem.....	Villanueva y Geltr	Grupo Femení del Centre
Idem.....	Idem.....	Democràtic F.
Idem.....	Idem.....	Orfeo Vilanoví.....

Sembla que si a Espanya hi ha d'haver una cosa seriosa i ben informada, aquesta ha d'ésser el Instituto Geográfico, Catastral y de Estadística. L'exactitud matemàtica de les seves informacions hom la té com a cosa indiscutible. Ara que nosaltres, després d'haver vist el darrer número del Boletín del Centro de Investigaciones especiales o laboratorio de Estadística, ja tenim menys seguretat de la seriositat del Instituto. Perquè això que Pallejà i Calella pertanyin a la «provincia» de Burgos, ens costa molt d'empassar!

LA «BENEVOLA» INQUISICIO

Com fou cremat, amb els seus llibres, Esteve Dolet

El 3 d'agost del 1509 nasqué a Orleans Esteve Dolet. Pobre? Ric? De descendència il·lustre? D'origen humil? Hom no en sap res de cert, perquè ni ell no en parla ni en la seva vida no influeixen sinó altes i continuades proteccions, algunes anònimes. No manca qui vegi en l'amistat de Francesc I un afecte de pare. El fet és que Esteve Dolet porta a cap els seus estudis a Orleans, París, Pàdua, Venècia i Tolosa. Esperit apassionat i batallador, una arenga a la ciutat de

Tolosa, potser mortificant per a la nació gascona, li crea l'enemistat de l'esmentada població, que l'acusa de luteranisme, i com que en aquella època estudiar grec o hebreu era ja gairebé una heregia, i d'això és bona prova les males estones que proporcionaren a Rabelais els llibres grecs guardats al seu armari, Dolet va estar molt a la vora d'un contratemps seriós, del qual el lliurà el fet de refugiar-se a Lió.

En aquesta ciutat, atacat per un enemic, el pintor Compaign, s'hi baralla i té la dissort de matar-lo. L'ajuda d'uns amics li permet de sortir de Lió tot burlant les autoritats, i quan arriba a París demana perdó a Francesc I, que li atorga. En un banquet es reuneixen per a festejar-lo gent com Budé, Climent Marot, Rabelais, Bérauld, Da-

nés, Cusanus, Maerin, Boubon, Dampierre i Vonllé. A despit de tot això, quan arriba a Lió és empresonat i el cardenal Tournon ha d'intervenir per a aconseguir que l'alliberin.

Esteve Dolet es casa i aconsegueix un privilegi d'impressor establint-se, amb èxit enorme, a Lió. De la seva premsa surten obres admirables, entre altres, les de Rabelais.

Els impressors de Lió, moguts per l'envveja, l'acusen d'heretge a la Inquisició, i aquesta el condemna per «malvat, escandalós, sismàtic, heretge i fautor i defensor d'heretgies i errors» a ésser lliurat al braç secular, que és tant com dir a mort.

Els amics de Dolet acuden a Francesc I, que fins i tot lluitant amb la mala voluntat, i a desgrat de tenebroses maquinacions, el salva de la catàstrofe, no sense haver passat quinze mesos a la presó.

Amb una oportuna fugida escapa d'una xarxa que li havien preparat per a perdre'l, però una imprudència, en entrar secretament a Lió, el perd, perquè els seus enemics el denuncien, l'empresonen i l'envien a París.

El motiu de la condemna a mort fou per haver-li trobat, en una traducció de Plató, aquest paràgraf: «Després de la mort, tu no seràs res en absolut».

Declarat heretge aquest paràgraf, que no era seu, sinó de Plató, el Tribunal el condemnà a ésser penjat i tot seguit cremat amb els seus llibres. La condemna es dictà el dia 2 d'agost, i el 3, a la plaça Maubert, de París, pateix el cruel martiri. I mentre caminava cap al cadafalc encara tingué prou esperit per a improvisar en vers llatí el següent joc de paraules, en veure el dolor del poble:

«Non Dolet ipse dolet, sed pia turba dolet». (No és Dolet qui s'affligeix, sinó la turba generosa).

— Fugiu de les temptacions, que us poden dur a l'infern a cremar... i a gelar-vos a l'interior d'una frigorífica!

Llegiu LA HUMANITAT

Catalunya està donant al catalanisme un sentit humà i progressiu. En nom d'aquest catalanisme s'ha ajuntat tot un poble per a fer front a l'onada retrògrada.

INTENCIONS

L'amença dels monàrques

Ja feia massa temps que no sentíem parlar de conspiracions monàrquiques...

Això, alguns ingenus ho atribuïen a penediment, al fet que es veien solts...

Que es llencin al carrer els monàrquics. El poble sabrà fer el que no han sabut fer els cadals...

Que és prohibida que vagi a ocupar aquell lloc una entitat nacionalista.

plots, de cops de força monàrquics.

S'han posat tan malament les coses, la República ha caigut en tan males mans...

Ara només fem que anar passant. I no podem passar més.

Que ara resulta que l'Abadal tenia raó.

Que la Lliga es consola de tenir a la junta agrària de l'Institut en Ginesta, propietari de Ripallat.

Que tampoc en Ginesta no està molt satisfet de l'actuació de la Lliga.

Que a la fi la traïció no haurà servit de res a la Lliga.

Que el senyor Pich i Pon ha adreçat milions de circulars a tot Espanya demanant adhesions a l'homotage a Lerroux.

Que per ara no responen els que ocupen càrrecs públics. Que ja es parla de desagraïments.

Que la pena d'os y Ego se n'ha ar a can estraus.

Que l'amo els ha tret de casa per manca de pagament.

Que el neq Bertran ha hagut de carregar amb el dèficit.

Que ja només quedaven 27 socis, i encara n'ells de «camama».

Que Primo de Rivera diu que els catalans no serem per a res.

Que això ho diu perquè la missió que va encarregar a Joaniquet ha fracassat completament.

Que no han paut reunir més entità de setanta incondicionals.

Que d'aquests, només dotze eren catalans.

Que els d'Els barros estan a matar amb els de la Lliga.

LES COSES QUE SABEM

Sabem... Que el senyor Cambó ha estat a Barcelona de rigorós incògnit.

Que els de l'Institut han elegit president en Cirera, amic i admirador de Gd Robles.

Que a la Lliga això ha fet l'efecte d'una explosió.

Que la Lliga es consola de tenir a la junta agrària de l'Institut en Ginesta, propietari de Ripallat.

Que tampoc en Ginesta no està molt satisfet de l'actuació de la Lliga.

Que a la fi la traïció no haurà servit de res a la Lliga.

Que el senyor Pich i Pon ha adreçat milions de circulars a tot Espanya demanant adhesions a l'homotage a Lerroux.

Que per ara no responen els que ocupen càrrecs públics. Que ja es parla de desagraïments.

Que la pena d'os y Ego se n'ha ar a can estraus.

Que l'amo els ha tret de casa per manca de pagament.

Que el neq Bertran ha hagut de carregar amb el dèficit.

Que ja només quedaven 27 socis, i encara n'ells de «camama».

Que Primo de Rivera diu que els catalans no serem per a res.

Que això ho diu perquè la missió que va encarregar a Joaniquet ha fracassat completament.

Que no han paut reunir més entità de setanta incondicionals.

Que d'aquests, només dotze eren catalans.

Que els d'Els barros estan a matar amb els de la Lliga.

Que sequeix pillant una dictecció de diari.

Que aviat hi haurà una baixa sensacional al partit socialista.

ESTAMPES

Senyoreta de casa bona

Un dels productes més pintorescos que la petita burgesia ha posat en circulació és aqueix maniqui parlant que en diuen senyoreta...

Avui la paraula catalanista ha deixat d'ésser una paraula abstracta i buida per a convertir-se en un exponent de llibertat.

ESpanyA VIBRA

El poble, es llença al carrer

Alegrem-nos. Espanya vibra. El poble espanyol, quan vol, sap llençar-se al carrer.

A què ve, això? direu. Es que hem llegit, en una diari de València, unes ratlles encoratjadores.

«Milars de personas se arrojaron al ruedo, dando alaridos de entusiasmo. Barrera i Ortega trataron de huir.

«Mentrestant, els papàs fan càbales sobre el matrimoni de la filla.

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«Com veiem, la senyoreta és un de tans productes híbrids, vergonyants, que la societat burgesa ha parit i manté.

«Ni nosaltres!»

«Com veiem, la senyoreta és un de tans productes híbrids, vergonyants, que la societat burgesa ha parit i manté.

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

feudal amb vestit de dona envemissat de maneres cubistes.

«I tot això a l'entorn d'una suprema aspiració: el matrimoni, preconcebut i concertat pels papàs.

«La noia ha deixat d'anar al col·legi. Ja té prou saber. I coneix a meravella les delicades arts de la simulació.

ESpanyA VIBRA

El poble, es llença al carrer

Alegrem-nos. Espanya vibra. El poble espanyol, quan vol, sap llençar-se al carrer.

A què ve, això? direu. Es que hem llegit, en una diari de València, unes ratlles encoratjadores.

«Milars de personas se arrojaron al ruedo, dando alaridos de entusiasmo. Barrera i Ortega trataron de huir.

«Mentrestant, els papàs fan càbales sobre el matrimoni de la filla.

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«Com veiem, la senyoreta és un de tans productes híbrids, vergonyants, que la societat burgesa ha parit i manté.

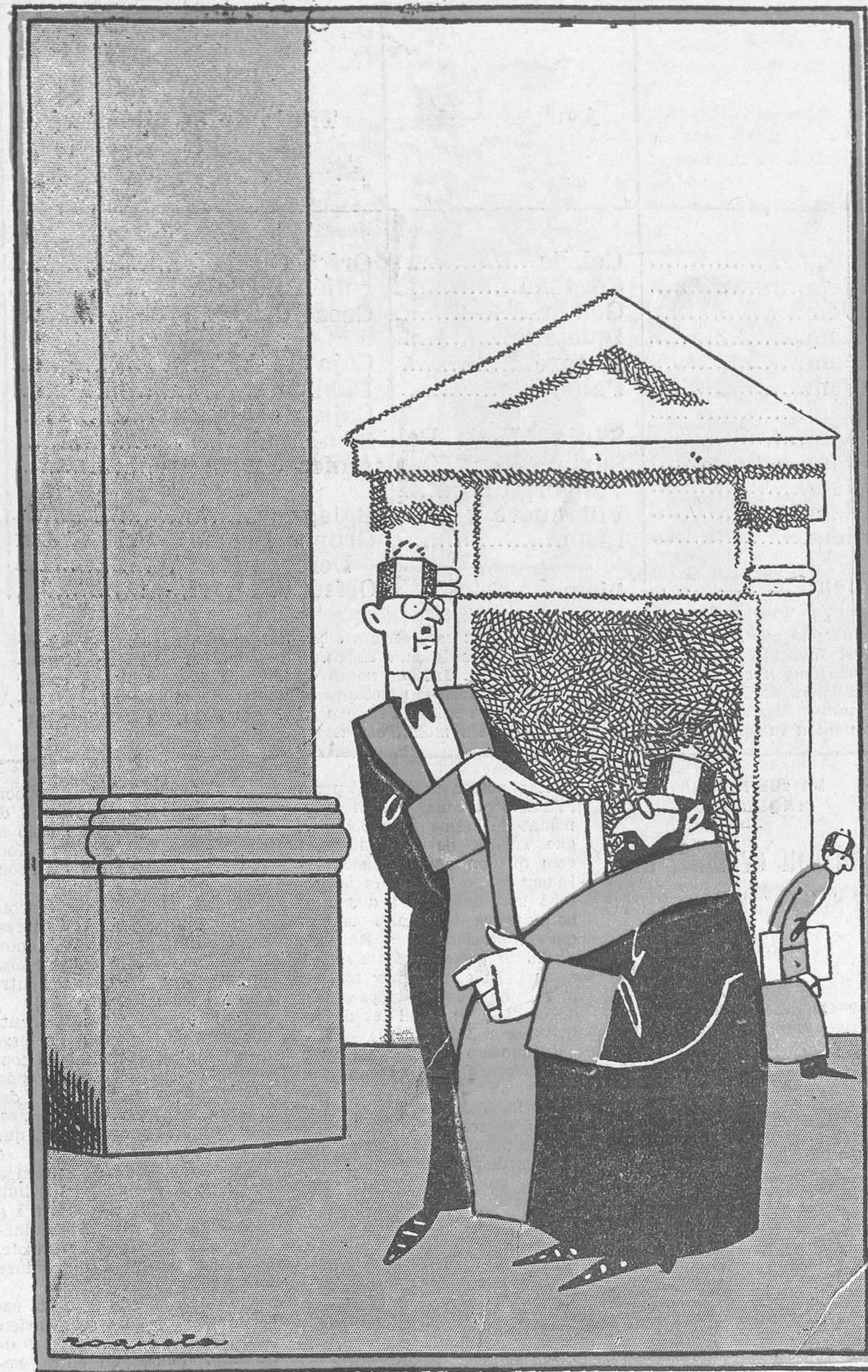
«Ni nosaltres!»

«Com veiem, la senyoreta és un de tans productes híbrids, vergonyants, que la societat burgesa ha parit i manté.

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

«I bé; és possible que quan en totes les esferes socials s'inculquen els sentiments de pau i quan precisament els ideals d'humanitat ocupen un lloc preferent en totes les grans manifestacions de civilitat ciutadana, es parli encara del perill d'una guerra?»

—Es injust això que ens vulguin fer aprendre el català... —Com si no haguéssim demostrat que el coneixíem cada cop que denunciàvem un escrit nacionalista!

ELS TENTACLES

La-caverna als Estats Units

Als Estats Units la caverna també deixa sentir els seus efectes. Els seus tentacles han arribat fins a aquelles terres de llibertat...

Llegiu: «Les poderoses empreses de Hollywood van creure que la veu dels bisbes no seria escoltada pels milions de catòlics, i que podien seguir treballant i donant al públic aquests films impurs, idiotes i bruts...

sible resistir una campanya de tanta importància i tan estesa. No els ha valgut canviar els títols de les pel·lícules ja anunciades i retallar algunes escenes...

Confíem que a la terra de Roosevelt el poble no serà indiferent a tanta gosadia.

L'“homenaje popular” a Lerroux

Durant la dominació de les «camarillas» militars presidides per Primo de Rivera, va celebrar-se a Madrid un homenatge al dictador.

Recordem aquesta alcaldada de Primo de Rivera a propòsit d'un «homenaje popular» que preparaven a Lerroux els seus amics.

Les delícies del feixisme

Copiem de «Il Martello», publicació italiana de Nova-York: «La crisi italiana fa vuit anys que dura, perquè va iniciar-se el 1926, mentre la crisi mundial pròpiament dita va iniciar-se fa només quatre anys.

Una veritable delícia, això de les dictadures!

ITALIA

«La batalla del gra» està perduda pel poble italià. El blat no italià pagarà a Itàlia 160 llires or, per tona, d'entrada.

LES COSES QUE SABEM

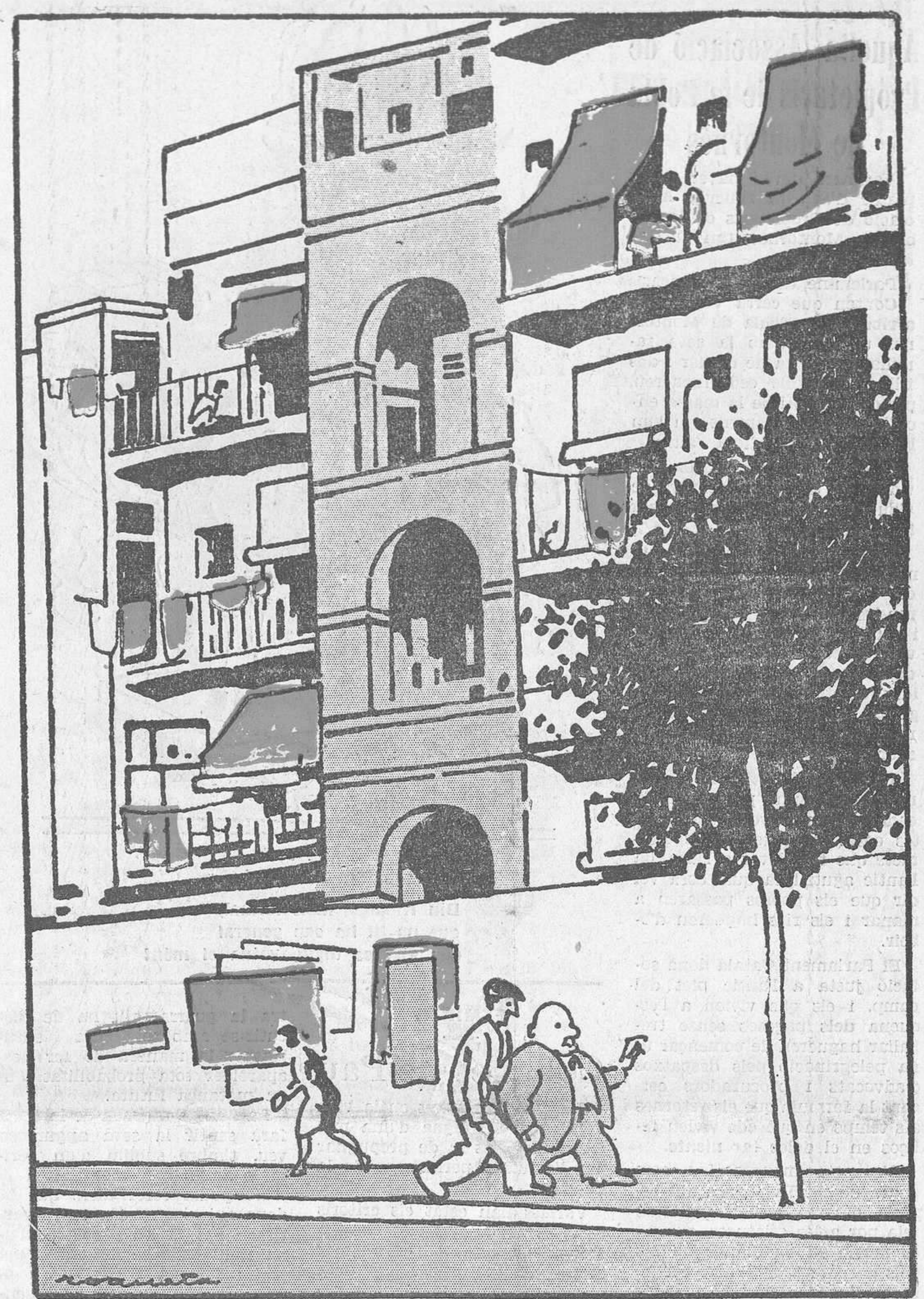
Sabem... Que el senyor Cambó ha estat a Barcelona de rigorós incògnit. Que s'ha vist amb l'Estelrich i amb ningú més.

ESTAMPES

Un dels productes més pintorescos que la petita burgesia ha posat en circulació és aqueix maniqui parlant que en diuen senyoreta.

ESpanyA VIBRA

Alegrem-nos. Espanya vibra. El poble espanyol, quan vol, sap llençar-se al carrer.

—No ho dubti. Perquè tot vagi com una «Ceda» s'han d'adoptar mesures «radicals».

La guerra!

Els últims fets sagnants esdevinguts a Austria han fet tremolar d'angúnia tots els pobles del món, i es pot dir que un mateix pensament, una mateixa pesadilla, ha ocupat l'atenció general: La guerra!

representen els anhels de la majoria del poble. La idea de la guerra pot germinar solament en aquells països esclaus de la voluntat d'un despota, en aquells pobles on un poder feixista dictatorial nega els drets més elementals de l'home.

Ara resulta que és un mite

Vosaltres us creíeu que existia el general Cavalcanti, oi? Doncs anàveu equivocats, no existeix.

El senyor Hidalgo no ha desmentit oficialment. Respirem tranquils. Puix que no us amagarem que l'existència d'aquest senyor ens tenia força intranquilis.

Aquests dies tot són elogis a Prat de la Riba.

PARLEM-NE

Aquella Associació de Propietaris de la Poble de Montornés

Vosaltres deveu haver sentit parlar d'aquella ridícula Associació de Propietaris de la Poble de Montornés, tan anticatalana.

Parlem-ne, també, una mica.

Conten que certa vegada va arribar a la Poble de Montornés un civil amb la seva família, composta de muller i dos fills. Els fills esdevingueren, per desequilibri de la massa encefàlica, excessivament viu l'un i completament idiota l'altre.

El civil va morir un dia i la vídua, del diner que cobrava de viduetat, va començar a posar hipoteques.

Els fills, que havien rebut una refinada ensenyança jesuítica, en tornar a casa convertiren les hipoteques en propietats i començaren a no fer res i a viure a costelles de la viduetat de la mare i de la rendeta de les propietats, que eren dels pagesos, i dels contractes agarradors que extreien de llur suor.

La República, encara que molts en dubtin, potser justificadament, ha revolucionat moltes coses en aquell poble, permeté que fos elevat a l'alcaldia l'antic agutzil, la qual cosa vol dir que els pobres passaren a manar i els rics hagueren d'o-beir.

El Parlament Català donà solució justa a l'antic plet del camp, i els que vivien a l'esquena dels pagesos sense treballar hagueren de començar una pelegrinació pels despatxos d'advocats i procuradors cercant la fórmula que els retornés als temps en què ells vivien felïços en el dolçe far niente.

D'aquesta manera fou com aparegué per Tarragona una espècie d'home gorila que fins feia por a les criatures, que no es movia ni de dia ni de nit dels despatxos dels advocats de dreta fins que aquests, cansats de tanta llaura, se'l tragueren del davant i el facturaren a Madrid, perquè amb els seus embolics donés bo a les redaccions de «El Debate» «A E C». Aquest gorila, a Madrid, es donà a conèixer com a Associació de Propietaris de la Poble de Montornés, i amb el que va de temps als catalans ja ens comença a emparar que hi pugui haver un català que gallegi per Castella amb tanta impunitat. Es un senyor que amb prou feines sap firmar i que a la cèdula té l'ofici d'estudiant, amb una edat de quaranta anys i solter, no cal ni dir-ho.

Al poble on viu, els veïns del qual no volen que, ni per equivocació hom suposi que un tal exemplar ha nascut allí, en recorden algunes facècies, com per exemple una en la qual, amb el pretext que havia de sortir una llebre d'un forat, el tingueren tres hores parant el sac.

La Poble de Montornés, que en les darreres eleccions vencé les dretes per prop de 200 vots, està a punt de determinar i espera l'ocasió per a demanar que sigui aplicada a aquest defensor dels ganduls que volen viure a l'esquena dels pagesos conradores del camp, la llei de ganduls.

Ja sabem què és la poderosa Associació de Propietaris de La Poble de Montornés.

«Cavalcanti? Ser real? Una sombra, una ficción...»

Diu Hidalgo, molt formal, que no hi ha cap general que així es digui, vatua el món!

FEMINAL

Colomes de Pau

Si cosa interessant en la vida política es fa digna d'una major atenció, és la de propugnar per l'actuació permanent de la dona.

Variats han estat els criteris al voltant d'aquest importantísim tema, alguns d'ells —per cert— d'un regust vuitcentista que significa d'una manera nebulosa la inferioritat de la dona i, per tant, la seva incapacitat per a intervenir en els afers de la cosa pública.

Això, sortosament, no ha persistit, puix que la eralitat ha pogut ensenyar-nos paulatinament que la dona dintre el seu sector és un element edificador i fins reformador de l'ideal que es propugna.

El proselitisme femení és alguna cosa transcendental avui dintre la vida política d'un poble, i més encara quan aquesta identitat encarna la dolçor d'una llibertat fraternal entre els homes. La sensibilitat humanitària de la dona està molt pel damunt de la dels homes —cal confessar-ho—; és la llei suprema de la vida la que fa d'ella un ésser d'una feblesa de sentiments, tot amor, i quan una idealitat va amarada d'un amor veritable, el proselitisme esdevé gairebé com a una força invencible de convenciment, millor dit, com a una excelsa devoció. La dona, cal que la seva actuació sigui permanent i que el proselitisme entre les seves germanes sia sempre deslligat de supersticions d'aquelles que fan de la veritable realitat una grotesca caricatura sarnavalesca. Llibertat, Iguultat, Fraternitat. Això és, Amor. Qui més que la imatge de la dona per a simbolitzar-lo?

... .. A la capital de França es celebra un congrés de dones con-

tra la guerra, allí ha de discutir-se amb tota cura i entusiasme la manera de fer desaparèixer tota probabilitat d'una manança futura.

La imatge sagrada de la dona farà sentir la seva anguniosa veu, timbre sublim d'un veritable amor.

No podia ésser altre que la dona qui aixequés la veu esgarriada davant les amenaces d'una nova guerra provocada pel règim feixista i capitalista opressors. No pot ésser dona sense el sentiment de mare. No pot sentir-se una veritable mare si no sent primer l'orgull d'ésser dona.

Amor, Pau, Fraternitat, Llibertat. Heus ací la veritable senyora que les dones reunides a la capital francesa faran vibrar per damunt de tota baixa política, per damunt de totes les explotadores conveniències d'un capitalisme usurer i d'un feixisme eixorc i embrutidor de multituds.

Les mares, les dones, són les que senten com son cor vibra amb ràbia perquè no els prenguin els seus fills, esposos, germans. Les dones, tot amor, tot egoisme sentimental, que estimen la llibertat, no conceben el progrés d'una nació sinó per mitjà de la Pau i el Treball.

... .. Congrés de dones contra la guerra i el feixisme, a París, és el clam de fraternitat entre els homes. Es més, és el reconeixement més ferm de la llibertat dels pobles.

Esquerra Republicana de Catalunya ha delegat l'admirada amiga Maria Dolors Bargalló Una dona.

Esperem la seva tornada per tal que ens digui si l'amor ha triomfat.

Mentrestant, una pregunta: Es beneficosa, doncs, l'actuació de la dona dintre la vida política i administrativa d'un poble?

P. de R. N.

Mitja figa, mig raïm

EL MARISCAL DELS CLAUS

Ha mort Hindenburg. Sembla que hom vol fer-ne un símbol i crear a Tannenberg una nova Meca militarista i guerrera.

Tannenberg és un dels llocs on el mariscal va cobrir-se de glòria derrotant tropes russes mal armades, mal ensinistrades i per afegidura venudes abans de sortir. D'allí nasqué la idea de fer al mariscal una estàtua colossal on tot alemany, gran o petit, havia de clavar un clau.

Avui l'esperit primitiu del mariscal pseudo-heroic ha repellit els claus i han anat a clavar-se a l'ànima alemanya sota la forma de les matances hitlerianes, consentides i atiadades pel vell Hindenburg.

ELS JAPONESOS PREGUEN

A Toquio, uns centenars d'estudiants, descontents d'un professor, s'han declarat en vaga i, a més, han anat al temple a pregar els déus que engegi al botavant el professor indesitjable.

Què ho fa que els pobles, com més creuen en déus —si guin els que siguin— són més ferotges i bel·licistes? Caldrà sentir el canibalisme militar per estar en gràcia de tots els déus?

LA U. R. S. S. I ELS ESPORTS

No cal ésser comunista per a admetre que el règim soviètic és una de les poques coses serioses de la postguerra que s'aguantarà.

Les coses que fa Rússia són vastes i pacífiques. Suara cent mil gimnastes, nois i noies, han desfilat davant la tomba de Lenin, a la Plaça Roja, donant una impressió d'ordre i de grandiositat que contrasta amb les perspectives caòtiques dels països ultrareaccionaris.

Facin aquests el vulguin, el passat no vencerà el futur. I el futur, avui com avui, es forja en aquest gresol enorme que és la U. R. S. S.

CONGO-OCEA

Ha estat inaugurada al cor de l'Àfrica una nova línia ferroviària: Brazzaville-Punta Negra. El cavall de ferro s'apodera a poc a poc del continent negre, tal com va conquerir l'Oest americà.

Es de doldre que el vehicle de la Civilització no porti a les comarques negres un xic de millorament en la seva vida. Per contra, sovint, la civilització du als pobles salvatges coses que ignoren, com són l'alcohol, la burocràcia, la prostitució, sense les quals podrien posar-s'ho molt bé.

PROPIETARIS I LLOGATERS

Un tapisser de Wattrelos, prop de Lille, discutí violentament amb els seus veïns i propietaris, i acabà per metral·lar-los. Resultat: una dona morta i dos homes greument ferits.

No és de recomanar el procediment, ni sempre és lícit. Però no manquen avinenteses de propietaris que mereixen ésser metral·lats.

EL DARRER PROGROM

Per si no estiguéssim convenuts que vivim en plena Edat Mitjana, els àrabs de Constantiniana es han obsequiat amb una estossinada de jueus digna dels ucraïnes de Pettitura.

La particularitat que la majoria de les víctimes hagin estat gent de diners, palesa que la «vil moneda» té molt a veure amb l'«espiritualisme» de totes les religions.

PRECAUCIO

Un ciutadà davalla d'un auto. S'adreça a un sense feina i li diu:

- Voleu guanyar dues pessetes en deu minuts?
- Caram, ja ho crec!
- Sabeu conduir?
- Ai, no! —fa l'altre, decebut.
- Sou l'home que necessito. Vigileu-me el cotxe, que ja torno a pagar-vos.

SCARAMOCHE

—El deus odia molt Hitler, després de com us ha tractat als jueus...

—Veuràs... Venent creus gammades he fet una fortuneta!

Cartes de fora

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropellaments, de totes les injustícies, de totes les tretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir sent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRACIA restaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

CORNELLA DE LLOBREGAT

La coalició lliguero-lerrouxista

Si mai havíem dubtat de l'arrelament de l'ideari d'esquerra al nostre poble i de la seriositat i eficàcia de la tasca dels nostres homes a la direcció de la cosa pública, un fet, ben lamentable, per cert, però circumscrit a una simple baralla de veïnat, ens n'ha donat una prova ben certa.

Pel delictes afros d'ésser els protagonistes d'aquest afer un soci del Centre d'Esquerra i el seu pare, caporal del sometent, han trobat els nostres «adversaris» l'ocasió per a plantejar l'afer en forma totalment desproporcionada a la veritable importància que té. Si bé és cert que ningú no té dret a plantar unes quantes «castanyes» al primer veí menor d'edat que va a pescar estels a casa d'un altre, encara que aquest, entre altres habilitats, tingui la de saltar tanques i de ficar-se amb la família del que el renya, per això hi ha la llei, que és qui ha de dir l'última paraula i no és de justícia proposar una manifestació, potser amb el propòsit d'aplicar la llei de Lynch als culpables de tan «terrible infantocidi».

S'ha mobilitzat la premsa de circumstàncies, s'han editat uns pasquins amb ortografia deplorable i s'han cridat unes quantes mares de família amb tota la quitxalla que podien tragar, per a fer l'ambient de protecció a la infància més sentimental i coaccionador; això ha estat fet per tots aquests que demanen justícia; i a fi de comptes el metge que va fer la primera visita al pseudo-fetit no ha pogut certificar cap lesió, ja que no ha trobat al cos de la «víctima» ni cops ni tan sols excitació nerviosa.

El que no es comprèn, si no s'atribueix a la manca d'altres arguments per a atacar-lo, és la necessitat de barrejar l'alcalde en aquest afer, quan des

del primer moment s'ha portat la qüestió dintre l'esfera judicial.

Tanmateix, podrien deixar-lo tranquil i esperar una ocasió ben municipal per a buscar-li les pessigolles.

Aquesta és l'actuació de la coalició lliguero-lerrouxista, que demanen justícia per una banda, mentre per l'altra exciten quatre desgraciats baladrers per tal que en una manifestació incivil pretenguin prendre's aquella justícia que tan demanen pel seu compte.

A NORD-AMERICA

No tot són flors i violes

A Nord-Amèrica hi ha maror. Amb motiu de la vaga general a San Francisco la gent visqué uns moments gravíssims. Malgrat totes les genialitats dels homes d'allà dalt, de comptar amb tota mena de campions del món, i amb la col·lecció de milionaris més important que es coneix, al costat —a Connecticut els homes i les dones, encara que siguin casats, vénen obligats a guardar entre ells, en els llocs públics, una distància mínima de dotze centímetres, sota pena de multa. A Los Angeles és privat de banyar dos infants dintre una mateixa banyera. A Ohio, la llargada de les camises és controlada per la «Board of education», etc.—l'esgarip de la veu dels que treballant ajuden a la conservació de la gent amb massa diners, ha descobert a bona part del món que allà dalt no tot són roses i flors.

El llefiscós Brunet, des de les columnes que a La Veu li reserven perquè faci les seves necessitats, l'altre dia parlava de la freqüència amb què són apedregats tren... i en donava la culpa a l'Esquerra.

En canvi, nosaltres, no donem la culpa a Brunet que sigui com és.

—Que s'atreveixin, ara, a atacar el dogma!

MOLT ELOQUENT

El requetè més jove d'Espanya

«El Siglo Futuro» publicà dies passats una fotografia del requetè més jove d'Espanya, un nen de tres anys, fill del general Sanjurjo, amb la seva boina vermella, camisa caqui, cartutxeres, pantaló, manta i fusell.

El pare de la criatura no ha desautoritzat aquesta carrincloneria... I després ens voldrà fer creure que allò de Sevilla fou per a salvar la República!

Segurament que aquesta declaració de fe tradicionalista també és per a bé del règim.

I nosaltres no ho sabem entendre.

La Veu, amb una persistència carrinclona, parla cada dia de la dictadura de la Generalitat. Per al diari de la Lliga, tot el que fa el Govern de Catalunya és dictatorial. Es clar que els socis de la Lliga, que estan en el secret de per què es fan certes campanyes, no s'ho creuen, això. I com que es registra el fet que els que no són de la Lliga tampoc no s'ho creuen... Ens vol dir La Veu que en treu de fer el ridícul cada dia, amb aquesta afirmació idiota?

“GENTE BIEN” Els ensotanats “juerguistes”

Tertúlia en una terrassa d'un barri que vol ésser aristocràtic. Gent de diners i gent que en fan cara, amb ganes de presumir.

—Sí —fa una senyoreta— a casa ja fa molt temps que, havent acabat de menjar, bevem una copa de xampany perquè ens faci fer un rotet.

—A casa, doncs —salta un contertuli, al qual la reunió no fa gaire goig— fa també molts anys que acostumem a menjar un plat de faves per a petar! Va assolir un èxit.

Dies passats, a l'estació de Villalba, dos capellans que procedien de El Escorial entraren a l'excusat de dita estació i al cap de poca estona en sortiren vestits de mecànics.

Algú que es fixà en la maniobra, denuncià el fet a la benemèrita, i aquesta els detingué en arribar a Segòvia. En llurs maletes foren trobats els vestits talars.

Aquests dos subjectes, «a la cuenta», volien anar de «juerga», ja que el cos els demanava soroll i apellaren a aquest procediment... No hi tenim res a dir.

Ara que resulta molt més pintoresc que a certs llocs els capellans vagin amb «sotana».

Perquè de «fulanes» en sobren.

No tenen esmena

«El Debate», sense adonar-se'n, es posa al nivell d'aquells rotatius de la «meseta» d'abans de la guerra.

Vegeu i judiqueu:

«La Humanitat» manda un saludo a la nueva «Esquerra Republicana». Porque hay una izquierda más, la de Valencia. Según cuenta el periódico de Companys, se han reunido en la ciudad del Turia tres señores que son diputados por allí. Estos señores se llaman Just, Miranda y Valenti. Ustedes no los conocen, ni nosotros tampoco.»

Els de «El Debate» no pensen que ja n'hi ha prou que els coneguim a València!

—A casa ens posen el sant del dia en què naixem. Jo vaig néixer per la Mare de Déu d'Agost...

—I com et varen posar?
—«Agostinet».

LA
CUINA A GAS
INDISPENSABLE
A TOTA
CASA MODERNA

EXPOSICIÓ I VENDA:

APLICACIONES AL GAS

Avinguda Portal de l'Angel, núm. 20

REPICS

En procedir a la dissecció del cadàver de Zaro Agha, el degà de la humanitat, s'ha pogut esbrinar que el secret de la seva longevitat no era altre que el de posseir un tetge de grans dimensions.
Si es confirma el pronòstic, no dubtem a assegurar al dilecte Samper una existència milenària.

«Santa nit». Aquestes són les paraules amb que cada nit s'acomia dels seus oients «Ràdio Barcelona».

«No hi ha ningú, dintre el Govern de Catalunya, que pugui obligar aquesta emissora a acomiadar-se amb el clàssic «bona nit».

Seria més natural i més laic.

«Las clases trabajadoras están faltas de directores, caudillos y maestros.»

Oh, com enyorem aquells temps gloriosos en que la defensa dels treballadors estava encomanada a don Lacandru! Allò eren «caudillos!»

A Corbera del Llobregat un bromista tingué la sana ocurrencia de clavar LA CAMPANA DE GRACIA al portal de l'ermita de San Cristòfol.

Els carcondes posaren el crit al cel, no pogueren païr semblant sacrilegi i de pressa i corrents arruixaren les portes amb aigua beneïta, temerosos, potser, que l'esperit liberal i humà del setmanari esquerrà canviés aquell esperit intolerant i anticristià de l'ermita.

No ens expliquem per què els carcondes corberencs s'alarmaren així; al cap i a la fi, que hi ha cosa més natural que posar una CAMPANA en una ermita?

La poderosa entitat Industrias Reunidas, S. A., ha procedit a tancar dotze fàbriques.

Motius d'aquesta mesura tan inoportuna? No els volem prs saber. En tenim prou a assenyalar el fet, que no cal dir com contribuirà a tranquil·litzar els esperits i a fer la felicitat de Catalunya.

No cal dir que els fabricants reunidos són de la Lliga.

Ara el poder central vol fer la santíssima a Euscadi.

Es veu que el Govern del Sr. Samper no pot estar sense distracció.

Hi ha gent que no pot estar sense quedar malament. Manies.

El nostre bisbe senyor Irurita se n'ha anat a Navarra per tal de descansar de l'enorme tasca que està fent a Barcelona.

Lí desitgem un bon estiu. I que no s'apressi a tornar. No ens fa cap falta.

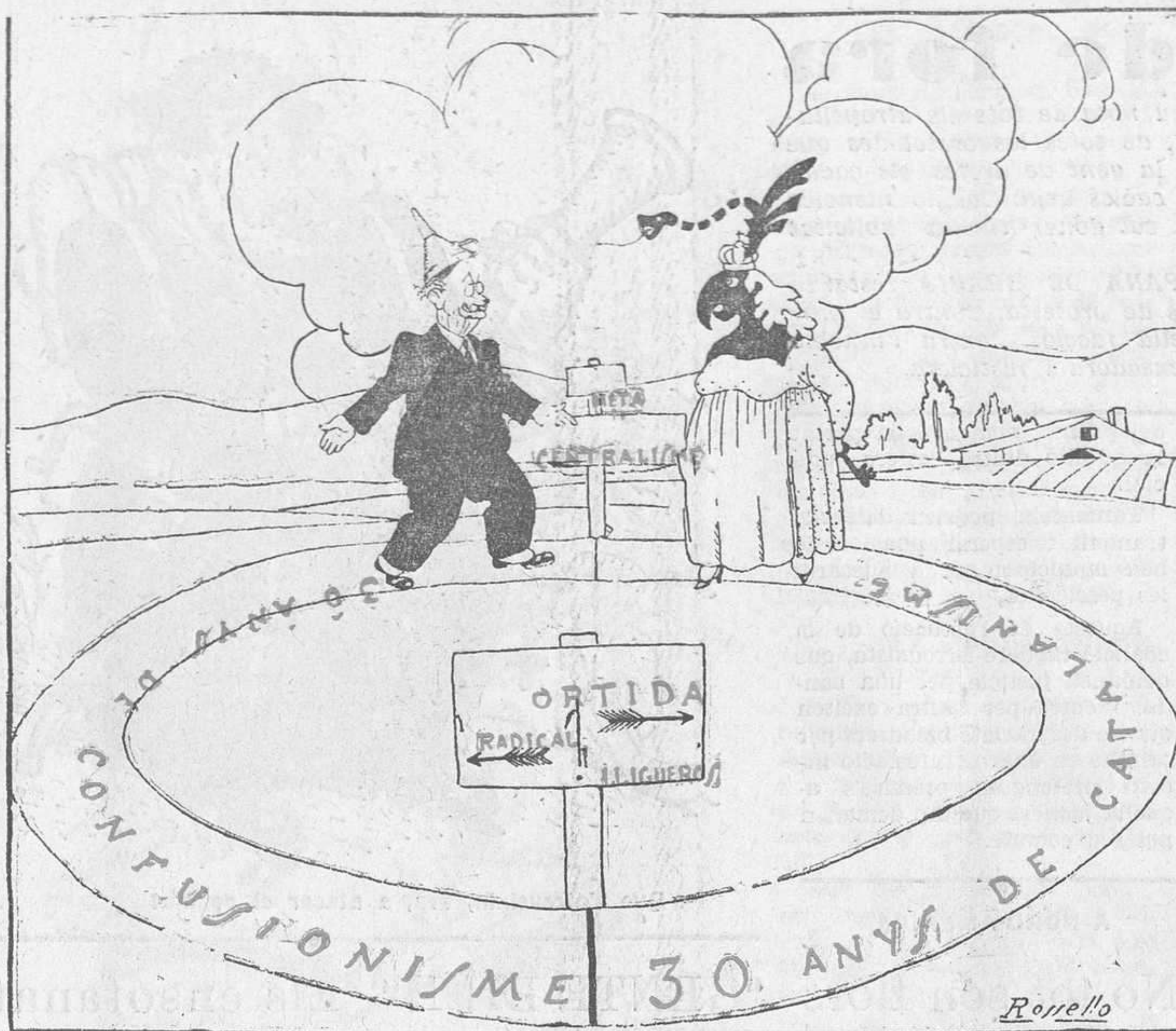
Renovación publica, a primera plana i en lloc d'honor, els diem-ne articles del senyor Palau Mayor, diputat per la Lliga.

Felicitem de tot cor el col·lega. Col·laboracions així no les tenen tots els diaris.

Anem a dir que de fills de cacic no en corren gaires.

El senyor Josep Samblancat, que tots recordem quan deia epidèmies de Lerroux, s'ha convertit en el penegirista del caudillo.

No hi tenim res a dir. Però ens estranya, perquè ja no queden vacants...

— Per anar a parar al mateix lloc no ens calia anar per diferents camins, «don Lacandru».

Sembla que des d'ara, al Palau de Justicia serà obligatori per a tota mena de funcionaris saber dir correctament allò de «setze jutges...»

I això que prendreu com a una innocent brometa nostra, creieu que seria una solució per a moltes coses.

Una solució eficaç, no ho dubteu.

Alguns diaris, eternits, han publicat la foto dels fills del dictador austríac assassinat pels nazis. I posen al peu la commovedora llegenda:

«Los hijitos de Dollfuss». Està bé. Però i dels hijitos dels infelïços obrers assassinats per Dollfuss quan la saginant repressió, qui se'n recorda?

A Lerroux, segons que no se li pot dir.

A l'ex-emperador del Paral·lel se li pot dir tot.

El passat diumenge va quedar feta aquesta demostració. Sempre és bo saber-ho.

A una germana del senyor Pellicena Camacho l'han nomenada mestressa de taquígrafia.

No l'ha llegit que La Veu en protesti.

No s'hi deuen haver fixat.

El senyor March ha designat el prohòme de la Lliga senyor Maynés perquè actú en nom seu en la querrel·la que ha presentat contra el senyor Pou i Sabater.

Molt encertat. Ni amb can-deletes no n'hauria trobat un altre de més escaiet.

Un escriptor ha estat condemnat a uns mesos d'arrest per «atacs al dogma». També, com a propina, ha estat condemnat a pagar cent duros de multa.

Sí, sí..., no ho dubtem. Estem en ple règim laic.

I doncs, què us creïeu?

El director de la presó Model, cavernícola cent per cent, ha negat a l'escriptor processat per atacs al dogma els beneficis del règim de detinguts polítics.

L'home es veu que és un perfecte catòlic.

A Tarragona surt un setmanari d'accionista molt divertit.

L'altre dia publicava un article que acabava així:

«Concretando nuestra protesta y nuestra exigencia en las siguientes palabras: Nos sobran los diputados y nos falta más guardia civil.»

Albiñana ha confessat que les dretes estan perdudes, desfetes, mortes.

Està vist que aquest pobre senyor no n'encerta una ni per casualitat.

I això que aquesta vegada ens hauria plagut que ho hagués endevinat.

Els 42 falangistes de Primo de Rivera han estat absolts, a Madrid.

Consti que no ens ha estranyat gens ni gota. Ja ens ho esperàvem.

Avui, ésser de la Falange és un talismà que no té preu. Al seu costat allò de la Unió Patriòtica no és res. I anem fent.

Diu La Nació: «La monarquia era també un règimen democràtic...»

Que ho diguin els morts d'Àfrica, els assassinats per Martínez Anido, les víctimes de la dictadura...

Aquest Delgado Barreto no s'està de res.

L'Angulo, corresponsal de El Debate a Barcelona, va tenir la gran pensada de qualificar de festival separatista la festa cultural que va celebrar-se l'altre dia al Teatre Grec, de Montjuïc.

A aquest minyó la imaginació el perdrà, ja ho veïem.

La Veu ha publicat un dibuix derrotista que ha de mereixer el blasme de tot bon ciutadà. Segons el seu autor, a Barcelona no es pot viure i tothom té la vida a l'encant...

Els panxa contents de la Lliga s'hi han fet un tip de riure! Per alguna cosa són de la Lliga.

— I què penseu fer, ara, Salazar, per a acabar de passar l'estiu?
— Inventar dos complots més i penyorar «El Socialista».

Diu Lerroux: «Ningún hombre consciente de la patria española hace escarnio de la patria catalana...»
Air: els seus aliats de les dretes no són conscients?
Sempre és bo saber-ho. Encara que ja ens ho pensàvem.

Gil Robles no s'amaga de dir que quan se li acabi la lluna de mel es dedicarà a enverinar novament la qüestió de Catalunya.

Es veu que Gil Robles s'ha d'entretenir amb alguna cosa...

La Veu demana caritat. No hi tenim res a dir. Però, què se n'ha fet de totes aquelles bocades?

I els milions de Cambó? Quanta paveria!

També el noi Vidal i Guardiola ha fet declaracions. Després del seu sorollós fracàs a Madrid no li mancava més que això.

En Maynés encara riui!

A don Lacandru volen regalar-li una casa.

A Pedralbes encara està per vendre aquella que volien regalar a Primo de Rivera i que una indiscreció periodística va fer que anés a l'aigua el negoci...

Aquest cop, no direm res...

El segle XVIII ha pogut ésser titllat, políticament, d'estúpid perquè ha proclamat ideals però no ha tingut força ni sentit comú per a aplicar-los.

Igualtat, sí, amb els que s'avinguin a ésser iguals; Fraternalitat, sí; amb els que vulguin ésser germans; Llibertat, sí, amb els que respectin la llibertat i la vulguin per a tothom.

Però contra els que neguen els postulats del triangle immortal, ni llibertat, ni fraternitat, ni igualtat. La democràcia no ha de privar l'eficàcia. Contra els negatius, la negació. Contra els dèspotes, l'anul·lació. Contra els privilegis, l'eliminació. Contra els odís, l'odi.

Que l'ésser democrata no vulgui dir ésser estúpid. Que del poble ningú no se'n rigui. I qui es permeti ésser enemic del poble, que s'hi jugui el cap.

Tot el poder per al poble. Totes les armes per a la democràcia. Tota la força al servei de la vida dels homes, lliure, fraternal, igualitària.